

VILÉM KOUBEK

SMĚJTE SE BESTIE

HOST

© VILÉM KOUBEK, 2022

COVER ILLUSTRATION © JAMA KILIANOVÁ, 2022

© HOST – VYDAVATELSTVÍ, S. R. O., 2022

(ELEKTRONICKÉ VYDÁNÍ)

ISBN 978-80-275-1305-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-1306-2 (EPUB)

ISBN 978-80-275-1307-9 (MOBIPOCKET)

...každé ráno se posadím ke stolu, zasunu do sebe ruku, vyn-
dám srdce a položím ho před sebe na talíř. To se mi pak na
chvilku uleví, když je venku, jenomže člověk prostě srdce
potřebuje. A tak se do něj každé ráno zakousnu. Strašně mě
to bolí. Strašně. Nevím, k čemu bych tu bolest přirovnal.
Možná je to něco, jako bys rodila, ale ne na svět ven, ale
do sebe, do ztracena, zpátky do temnoty. A když to svoje
srdce žeru, mám obličej celý od krve a slz a bublají ve mně
všechny hlasy, vlastní i nevlastní, všechno, co jsem kdy cítil
a myslel, se ve mně vaří najednou, naráz v jednom okamžiku.
A když to svoje srdce polykám, pouštím si k tomu nějakou
tklivou hudbu, abych vyzkoušel, jestli ta hudba ve mně něco
vyvolá, jestli ještě něco cítím. A když necítím už nic, vezmu
párátka a vyšťourám si ze zubů zbytky masa.

Kamil Bouška, *Inventura*

1

V týhle hnusný a nepřející republice máme takový rčení, že nikdy nejni tak zle, aby nemohlo bejt ještě hůř. A je pravda, že obvykle jsou to jen cynický kecy, ve kterejch se odráží naše nátura – takovej ten důvod, proč o nás náckové za druhý světový mluvili jako o smějících se bestiích a většinu z nás hodlali zplynovat.

Občas se ale najde šašek, kterej tohle rčení provokuje a zkouší najít jeho limity. Někd s tak zkurveným životem, že si obvykle nedovede představit, co dalšího by se mu v něm mohlo posrat. A věřte mi, že když mi před pár dnama Mae ukázala fotku Milana, mým tělem plným orgánů ilegálně vyrvanejch z mladejch lidí a zaplacenějch jedním z bossů Odpočinku prostoupilo něco jako zen. Smíření se s tím, že jsem na dně a čekaj mě jen obří kopy sraček, který budu muset odklízet hezky lopatu za lopatou.

Tehdy jsem si ještě nemyslel, že budu jeden z těch sebevražednejch provokatérů, chápete? Říkal jsem si, že jsem prostě v hajzlu a dobře mi tak.

Jenže když mě pak na revers pustili ze špitálu – v Milanejch hadrách, který mi donesla Mae (padly mi až podezřele dobře) –, měl jsem vedle relativně zdravýho, moderníma technologiema vyléčenýho těla taky chuť.

A přes ulici proti vchodu do nemocnice svítila hospoda.

Na rozdíl od zábran mi nějaký prachy ještě zbyly, takže jsem rozrazil dveře, ignoroval pohledy, sednul na bar, objednal si pivo a... A bylo to tady. Chtěl jsem říct „whisky“, ale ruce se mi rozklepaly jak stoletý bábě. Najednou byla všude okolo mě krev, Franta se mi smál do ksichtu a jeho jed pozvolna taval mý tělo na kaši.

Barman vypadal jako někdo, kdo se s lidma moc nesere. Měl silný ruce, tvrděj pohled a trpělivost z něj zrovna nesálala. I kdyby ale pod povrchem nějakou schovával, určitě by jí neplýtvat na trosku, jako jsem já.

V hospodě se tehdy rozjelo něco jako posvátný ticho. Všichni čekali, až si ten nově příchozí zoufalec objedná. A ten zoufalec se nakonec rozhodl přijmout svou roli – jako správněj provokatér mizérie klesnul ještě hlouběji.

A objednal si k pivu vodku.

Všimněte si, že jsem o sobě dokonce na malou chvílku začal mluvit ve třetí osobě. Ono to má svůj důvod, víte? Člověk se za sebe tolik nestydí. Pohled zvenčí odosobňuje. Přijdete si, jako byste se bavili kurevskejma chybama někoho jinýho.

A to já přesně chtěl.

Protože vodka je čirý zlo. Doslova. Bez chuti, bez nějakých okamžitéjch efektů. Když máte dost propáleněj kotel, přijde vám, že ani pořádně nechlastáte. Klidně ji do sebe můžete lejt jako trochu perlivější vodu, a tak to, sakra, děláte.

Jednu za druhou.

Pak se přistihnete, jak kupujete krabku cigár.

Zapalujete jednu od druhý.

Panáky tečou potokem.

A ono vám nic nejní.

Až potom najednou je.

Pavla sedí přímo naproti mně a ve tváři má kus tý smějící se bestie, co se jí náckové tak báli.

Netuším, kde jsem ani jak jsem se sem dostal. Vlastně bych řek, že ani náhodou nejsem dost střízlivej na to, abych dokázal víst nějaký úřední jednání s... zamžourám... pracovní poradkyní? Že by Pavlítku povýšili?

Nebo degradovali?

Hlavou mi probleskne velice ožralej nápad. Protože to je to, co moje lebka plná vodky hodlá ještě několik hodin produkovat – sebevražedný ožralý myšlenky, který by nikdy neměly vylízt na povrch.

„G-gratuluju,“ zabublám, stěží si sám rozumím.

Pavla mý blahopřání k novému postu chvilku rozdejchává. Skoro bych řek, že se v něm naprosto upřímně snaží najít nějaký smysl. Nakonec to ale vzdá.

„Takže pane Krhavý...“ Chci ji napomenout, že mi má říkat Vincente, ale nedá mi prostor. „Setkáváme se v mé kanceláři, protože jste se stal problémem, a já jsem tu od toho, abych našla řešení.“

Čekám. Třeba mi objasní to vodkový okno, který se mi otevřelo po prvních několika panácích v hospodě naproti nemocnici.

„U Kříže,“ takže takhle se to tam jmenovalo, „jste trochu přebíral, nezaplatil svou útratu, porval se s pár hosty, rozbil spoustu nábytku a zlomil barmanovi ruku.“

Au.

Tak proto si přijdu tak opuchlej a všechno mě bolí.

„Na nic takovýho si nevzpomínám,“ začínám docela obstojně artikulovat, protože pod tíhou obvinění dost rychle strážlivím.

„To nic nemění na skutečnosti, že jste vidět na všech kamerách, takže proti vám máme spoustu důkazů.“

Výborně.

„Za normálních okolností bychom vás předali venkovní policii, ať si s vámi vyřídí porušování zákonů a placení úhrady za vzniklé škody. Jenže vaše okolnosti nejsou normální.“

„Jinejma slovy, ven se pácháním průserů nedostanu.“

„Chápete to správně. Jistý náš společný známý vám nedovolí odjet, dokud mu nesplatíte laskavost.“

Kurvadrát.

„Problémy proto budeme řešit takříkajíc interně,“ usměje se a já se skoro bojím zeptat, co tím myslí.

Strážlivění do mé hlavy otvírá dveře kocovině. Potřeboval bych cigáro, ale nelajsnu si tu nic zapalovat. Tentokrát mě má totiž Pavla ve své moci, a to nemůže znamenat nic dobrého.

„A protože toto sezení netěší ani jednoho z nás,“ zcela okatě kecá a usmívá se, „zkrátím ho na únosnou mez. Ven vás pustit nemůžeme, nebo spíš nechceme. Dostatek peněz k zaplacení škod a újmy na zdraví nemáte. Věznit vás by stálo prostředky, které se dají investovat lépe. Takže nám nezbývá než najít vám v Odpočinku práci.“

Vzpomínáte, jak jsem na začátku mluvil o provokatérech smůly?

„A kurva,“ dovolím si souhlasit s navrhovaným řešením.

„Výborně,“ zaculí se Pavla. „Zdá se, že si velmi dobře rozumíme, takže přejdeme rovnou k hledání zaměstnání. Existuje něco krom pití a dělání problémů, v čem vynikáte?“

Dobrá otázka.

Existuje?

„Mno,“ schovám se za povzdechnutí, hraju přemejšlení a maskuju tím paniku. Rozhlídnou se po kanclu a nejní špat-

nej. Masivní dřevěný skříň, police s kytkami, počítač, stůl. Dokonce to tady má celý sama pro sebe, žádnéj moderní open space. „Vyřešil jsem ten průser s vražděním mladejch a jejich rozprodáváním na orgány, ne?“

„Takže by se dalo říct co? Že jste obstojný detektiv?“

„Ano?“ napůl se ptám.

„Takové tady zrovna nepotřebujeme,“ zašklebí se a odklepne tabulku v počítači. Klidně mohla zavřít okno, ve kterým půl města hledalo někoho na řešení svejch problémů, ale protože jsem si z Pavly kdysi udělal kolosální prdel, já tím někým nebudu. „Hodily by se nám další ruce zhruba do všech obchodních domů, což je naprosto vynikající, protože si budete moct vybrat,“ prohlásí, jako že už je rozhodnuto.

Polknu. Řek bych, že i zblednu a zalapám po dechu. Protože tohle je kurevsky krutá pomsta. Zase tak moc jsem si ji při příjezdu nevyndal, aby mě uvrhla do obchoďáku.

„Já...“ dojdou mi slova. Marně hledám nějakou výmluvu, která by mě mohla zachránit, a pak naprosto zoufalej zkusím: „Já bych chtěl jen podotknout, že jsem se v životě už několikrát pokusil o sebevraždu.“

Pavlin pohled ztvdne. Kdyby mohla, umlátíla by mě jím. Ale řek bych, že můj argument zabral. Jakkoliv si tahle ženská hraje na drsňačku, asi se jí úplně nelíbí představa, že mě najdou oběšenýho na dveřích od skladu a ona mě bude mít na svědomí.

Chvilku je ticho, ve kterým konečně začne bejt slyšet větrák počítače.

„Pravda,“ souhlasí nakonec Pavla a začne klepat do klávesnice. Potom něco odkliká a ztuhne. Chtěl bych říct, že se jí radostí zalije jen ksicht, ale spíš mi přijde, že nadšení prostoupí celou její bytostí. „Takže to chce místo, na kterém je klid, pohoda a občas trochu čerstvého vzduchu,“ začne osnovat můj osud, a kdyby z ní nezářil čirej hyenismus, myslel bych si, že mi chce pomoci. Že je jednou z těch lidí,

kteřejm velikost problému dojde až v okamžiku, kdy se na povrch proderou pokusy o sebevraždu. Protože podle popisu mi nabízí něco docela rajského. „Jedno takové se tady zrovna nedávno uvolnilo,“ dodá a otočí ke mně monitor...

Na kterým je post knihovníka v kostele naproti Kerchovu.

3

Mae zareaguje zcela dle očekávání a zeptá se mě, jestli jsem už zase nalitej. Ten její kousavej sarkasmus cejtím i z veřejnýho komunikačního terminálu, do kterýho jsem jí vyblil svůj osud.

„Jo... teda ne, chci říct...“

„Ty vole, Vincente.“

Trochu na mě padne tíha situace, co si budeme povídat. Lebku mi vyplňuje kocovina a moje vůle žít je na bodu mrazu, takže si můžu dovolit krapet duševního rozkladu.

„Prostě,“ promnu si kořen nosu a potáhnu z cigára, „prostě sbal Lžičku, až budeš mít volno, a stav se za mnou do kostela.“

Smírím se s osudem.

K otevření božích dveří vám stačí jeden klíč. Sice docela velkéj, skoro bych řek falešně starobylej, ale jeden. Panty ve vrstech by potřebovaly namazat, vevnitř je kosa a vlhko. Lavice posunutý, koberec pokrčenej. Vsadil bych se, že potom, co jsem kuchnul Vaška, tady bylo veselo.

Sejdu do podpalubí, rozsvítím si na chodbě a přesvědčím se, že barely zmizely, teda alespoň ty plný. Márnice je vyčištěná do takovýho lesku, že by úchylové mohli žrát z jejího odtoku. Karlova bejvalá skříňka je furt prázdná, takže se tu nemaká a hřbitov venku je zarostlej – to ale nejní můj problém, od plevelu jsou tu pozůstalý.

Vrátím se zpátky a tentokrát dvěma klíčkama otevřu dveře do knihovny. Smrdí to tady nevětraným papírem, takovým tím zatuchlým vzduchem, ve kterém se míchá vlhkost s plísní. Nasaju ho z plnejch plic.

Přímo přede mnou stojí nověj nábytek, z tepichu se někdo pokusil vypucovat krev, ale všichni moc dobře víme, jak na hovno je to práce a že je lepší rovnou koupit nověj. Nevadí.

Rozsvítím, na zdi nastavím termostat a sednu si za stůl, kterej opět vypadá honosně, ale když ho cvičně zkusím zvednout, dojde mi, že je to jen velice zákeřně vyřešákováná dřevotříska. Kancelářská židle je potažená falešnou kůží, takže nepůsobí zrovna draze, ale v teple se na ni budu lepit, jako by ještě nedávno bučela na poli.

Výborně.

Chvilí prostě jen sedím. Pomalu, ale jistě mi dochází, že tady to všechno je teď plus minus moje: mám to na starost a budou mi sem pravděpodobně chodit lidi.

Pavla se nezmiňovala o kázáních, pohřbech a bohoslužbách, ale řek bych, že když už makáte v kostele, rozumí se tohle pomáhání bližním samo sebou. Což je naprosto super, protože já nikdy Bibli nečet a nehodlám to měnit. Jestli chcete znát můj názor, tak na světě existují mnohem lepší fantasmagorický bichle. Hroby ale pro Vaška kopal Karel, takže bych řek, že i já bych si na to moh někoho pořídít.

Uvidíme.

Ze šuplíku vylovím staromódní papírový žádosti o členství v knihovně a položím je na stůl. Přidám k nim stojan s propiskama. Zapnu terminál s katalogizačním systémem, se kterým ani trochu neumím dělat, ale co na tom může bejt těžkýho, a tím je moje knihovna asi oficiálně otevřená.

Jakmile to pomýšlení rozdejchám, vydám se bočníma dveřma z knihovny do přilehlého baráku, kterej má asi suplovat faru.

Jinejma slovama, odteď v něm bydlím.

Projdu ho velice zběžně, protože je uklizenej a zvalchovanej pravděpodobně stejnou sortou lidí, která dávala do pořádku kostel: ložnice, velká postel, zrcadlo, nic víc; kuchyň, kde je překvapivě dost místa a slušný venkovní světlo; obývák se na ni napojuje a Vašek v něm zřejmě moc času netrávil, protože vybavení je neošoupaný a televize ani nejní zapojená do zásuvky. Hajzl stojí v koupelně vedle pračky a... co mě dost zaskočí... vedle vany.

Zdaleka nejvíc mě ale překvapí drobná místnost vedle koupelny. Na první pohled mi připomíná údržbářskej kumbál, jakej byl v Kerchově, když ale otevřu dveře, nevypadne na mě Lev ani smetáky – i když v hospodě furt trochu jsem. Koukaj na mě totiž regály plný gramofonovejch desek. V centru toho nebetyčného pokladu stojí jako oltář stůl s gramcem a veškerou potřebnou zvukotechnikou. Bedny maj vlastní stupínky a docela bych se vsadil, že jsou od sebe rozmístěný v předpisový vzdálenosti.

Tohle nevypadá jako zakřiklej Václav. Klidně je možný, že Franta nechtěl svůj poklad nechávat v hospodským pokoji, kde bydlel, a skrejal sbírku u bráchy v kostele. Protože kdo by vykrádal slepý střevo knihovny ve svatostánku, co vypadá jak koupenej v sekáčovým výprodeji?

Všechny desky pečlivě obalený, zalepený. Přejíždím je pohledem a vidím jeden remaster vedle druhýho. Takže zase tak velkej poklad tady Franta nenechal – jen nahrávky ze začátku 21. století, kdy se tyhle kusy plastu opět dostaly do módy a zapomenutý harcovníci hudebního průmyslu znovu začali vydávat klasiku.

Stejně je to ale nádhernej pohled. Konečně něco, co má v tomhle sterilním baráku aspoň trochu duši. A řek bych,

že ani jedný z těch dvou mrtvol, co jsem vyrobil, tahle sbírka chybět nebude.

Když se vracím do knihovny, zahlídnu se v šatnovém zrcadle a jen velice neochotně si přiznám, že se vlastně na změnu docela těším.

Míň mrtvol, víc klidu.

Slušná práce. Nebo teda aspoň jiná práce.

Nechci si to moc připouštět, ale tenhle knihovnickej džob je něco jako šance. Taková ta událost, která vám otevře oči a může vám změnit život.

Plus jsem samozřejmě skoro chcípnul a na „skoro“ bych položil silnej důraz.

Sebevražda vás prostě změní, i když se vám nepovede.

Zakroutím hlavou, zamlaskám, protože bych si dal pivo a panáka a cigáro, a vydám se za knížkama.

U stolu stojí Dalimil.

Leknu se ho jako zosobněný smrti. Všechna stará zranění mě začnou bolet.

Komandák se usměje. „Tak se opět shledáváme,“ utrousí v dobrým rozmaru a zamává mi před ksichtem knížkou. „Konečně ji můžu vrátit.“

Teprve potom mi dojde, že je oblečeněj v civilu, což celý mu tomuhle bizáru ještě přidává na váze.

Odpovím „uhm“ a velice opatrně se začnu šourat ke stolu. Sice jsem ve svý knihovně a měl bych tu bejt pánem, ale čím blíž tomu vraždicímu monstřu jsem, tím silnější paranoia mnou cloumá. Ještě krok nebo dva a chňapne po mně a začne mě zpracovávat pěstma a...

Falešná kůže vrzne.

Dalimil kývne, skoro jako by mi chtěl naznačit, že mou novou práci schvaluje, a podá mi knížku.

A já vůbec netuším, co se teď ode mě vyžaduje.

Takže si ji vezmu. Je to... to si ze mě děláte prdel... pátej díl *Harryho Pottera*.

„Vážně?“ vyletí ze mě, načež mi dojde, že si dobírám člověka, kterej by se při mý likvidaci ani nezapotil.

Dalimil přivře oči.

Jsem mrtvej. JSEM MRTVEJ!

„Ve skutečnosti ji vracím za jistého lišáka,“ vysvětlí, a aniž čeká na mou reakci, vypochoduje zpátky do světa.

Bichli v modrejch deskách položím na stůl s nově získaným respektem, otevřu ji a v jejím pajšlu je vyřezaná díra. Telefon, co je v ní uložen, ožije s filmovou předvídatelností.

Na displeji se objeví obrázek lišky.

Když mobil po chvílce vibrování z papíru vytáhnu a hovor přijmu, ozve se na druhý straně dobře známěj hlas.

To bychom měli k tý životní změně.

„Vincente, kamaráde, můžeš mluvit?“

Z telefonu se sice ozývá Fuchs, ale...

Začne se smát, nicméně doutníky a mobilní přenos jeho hlasu moc nesvědčej, protože zní jako přechlastanej motor.

„Tvé zaražené mlčení je zcela na místě. Jde o jeden ze zapomenutých boomerských vtipů, vůbec si jím nelam hlavu.“

Oči vyvrátím do hlavy tak hluboko, že to Fuchs musí cejtit.

„Mluvit můžu,“ rozhodnu se náš první kontakt po mém pokusu o sebevraždu zazdít trapností. Protože co může bejt horšího než nepochopenej vtip, na kterej někdo naváže?

„Výborně,“ dodá Fuchs značně chladněji. Řek bych, že doba vřelosti právě skončila. „Co ledviny a játra, fungují? Nedá se říct, že by byly úplně levné, jestli mi rozumíš.“

Čurák jeden zasyflenej.

„Fajn,“ zlomím se, „fungujou fajn.“

„To je dobře, chlapče, moc dobře. Budeš je totiž ještě potřebovat, víš?“

Vím.

„Lokální buňku orgánových překupníků jsi sice rozbil, ale kvit si úplně nejsme. Skoro bych řekl, že mi něco málo dlužíš,“ mluví mnohem familiárněji než tehdy, když jsem seděl se staženou prdelí v jeho kanclu. Asi trochu roztál, protože zjistil, že dokážu dotáhnout práci do konce. Nebo změknu, jelikož jsem teď jeho děvka.

Když nad tím tak přemejšlím, bé je určitě správně.

„Rozumím,“ souhlasím a doufám, že po mně nebude chtít natáčet nějaký věci v kabinkách.

Jeho úsměv je skoro hmatatelný, takže mě popadne chuť utýct. Ale z regálů na mě koukaj mý knížky a ve věži budou každou hodinu burácet mý hodiny a celej tenhle pocit odpovědnosti je zkurvená past a po schodech pomalu, ale jistě schází Mae se Lžičkou v přepravce.

„Výborně,“ zhodnotí. „Zatím zůstaň tam, kde jsi, a telefon si nech. Ačkoliv se shodujeme, že mi dlužíš nějakou tu službu nebo dvě, nejsme si totiž ještě jistí tím, co by to mělo být za služby. Takže hezky pracuj, neslyšíme se naposledy.“

Zavěsí dřív, než stihnu cokoliv říct.

Moje porážka je nejspíš naprosto evidentní, protože Mae nahodí ustaranej výraz, kterej ani trochu neladí s jejím metalovým tričkem DJENT OR DIE. Rovnou zavrtím hlavou, aby se zbytečně neptala.

„Chlast s sebou náhodou nemáš, co?“ zkusím zahrát na zoufalství.

Co myslíte?

„Záchod jsem už neunesla,“ řekne Mae, skoro se omlouvá. Pohled na mou zdecimovanou, v kostelní knihovně sedící maličkost jí zřejmě stačí k tomu, aby trochu ubrala ze své obvyklý jízlivosti.

Nekomentuju to a raději pustím ven Lžičku, která z boxu doslova vystřelí někam kdovíkam.

„Nevadí, stejně ji nechám běhat volně. Pokud nejní úplně blbá – a jakože doufám, že fakt nejní –, tak bude chodit ven.“

Změří si mě pohledem.

„Srát lidem na hroby a chcát na urny,“ dodám, aby bylo jasno.

Mae zakrouťí hlavou a vydá se mezi regály taky: točí se mezi nima, prohlíží si svazky, jako by v životě nikdy neviděla normální knížku. Zkusmo je vytahuje a zastrkuje zpátky...

Pokud někdy předtím v knihovně byla, na tuhle se teď dívá úplně jinejma očima. Je totiž moje, a to v její hlavě asi stačí k tomu, aby ji trochu líp prozkoumala.

Nechám ji, sednu si a zapálím si.

„To jako vážně?“ přijde za mnou a v ruce drží knížku, která má na obalu polonahou ženskou s falickým mrakodrapem umístěným mezi nohama.

„Je to tak, i tyhle sračky lidi čtou.“

„Já myslela tu cigaretu!“ vyštěkne.

Usměju se a potáhnu. „Co se mi může stát? Přijde knihovník a vyhodí mě ven?“

„Nebud čurák, Vincente,“ prohlásí můj kudrnatý svědomí.

Chvíli na sebe koukáme a cigáro dýmí.

Popel spadne na stůl.

„Dobře,“ dodám velice neochotně. Je pravda, že pokud by se něčemu nemělo ubližovat, pak jsou to knížky. Ačkoliv jsou o tom, že i mrakodrap se dá použít jako dildo, když je člověk dostatečně odvážnej.

Seberu se a jdu ven.

Mae za sebou nechá tašku s miskou a granulema a následuje mě.

Ještě totiž netuší, že ji hodlám vzít na kurevsky traumatickej výlet.

„Děláš si ze mě prdel, že jo?“ křičí za mnou, když se zcela neomylně vydám směrem ke Kerchovu, kterej má teď novýho majitele: okna svítěj, někdo zrovna otvírá dveře a vychází ven, takže nepochybuju, že vevnitř už zase teče pivo.

Jenže čím blíž jsem, tím větší mám problémy. Každěj krok je těžší, vzduch tak nějak houstne, srdce mi buší silněji a rychlejc.

Skoro jako bych se vracel na místo svý smrti.

Co když jsem skutečně zdechnul a teď jsem vlastně duch a jdu sem jenom strašit? Hlavou mi proběhne Bruce Willis se svým krvavým kráterem schovaným pod kabátem.

Vevnitř hraje country.

Couvám.

Couvám velice pomalu, ale jako tank.

Když se ve dveřích srazíme s Mae, vytlačím ji ven.

Před vchodem se mě zeptá, co to, do prdele, zase vyvádím.

Vysvětlím jí, že vevnitř hraje country.

Pochopí a kývne, potom jdeme hledat nějaký jiný lokál.

Kerchov je mrtvej.

Mae nejdřív něco šmrdlá na telefonu a nakonec prohlásí, že asi blok odtud je pajzl, kterej se jmenuje U Cypa.

Chvilku ten název nechám viset ve vzduchu a následně se s objevitelkou obdaříme pohledama, který se ptaj: „Co se může posrat?“

Odpovědi nehledáme, prostě jdeme.

U Cypa je typická malá nálevna: hodně dřeva, málo světla, špatná akustika. Nad vchodem visí hlava kozla, to kdybyste náhodou pochybovali, že vcházíte do satanistickýho doupěte. Nehraje tu country, což je velký plus. Trochu slabší je, že tu nehraje vůbec nic. Jenže tohle nejní pajzl pro mladý a důchodci u stolů na sebe řvou, ačkoliv si doslova prskaj přímo do ksichtů. Kdyby do toho duněla ještě nějaká hudba, člověk by tu zešílel.

Za barem stojí docela mladý stvoření, dokonce bych řek, že v mým věku. Má platinově bílou hřívu, nebojí se make-upu a působí velice úsporně. Celá je oblečená do černýho,

hejbe se jen tak akorát, hospodárně. Do jistý míry připomíná baletku. Je pěkná.

„Co čumiš jak ščur?“ a jako každý jiný ženský jí nerozumím.

Podívám se na Mae a ta zoufale pokrčí ramenama.

A barmanka se začne tlemit.

„Promiňte, máme to přikázané,“ zašeptá trochu spiklenecky.

„Nechte mě hádat,“ vzpomenu si na Fabriku, „aby si tu připadali autenticky jako v Ostravě,“ kouknu na hosty v lokálu.

Mrkne na mě levým okem.

„Tak to budou dvě piva a... a to stačí.“ Whisky je out, vodky na nějakou dobu stačilo. Napište si to někam do scénáře filmu *Jak alkáči přicházejí o vůli žít*.

Zaplatím a vezmu piva ke stolu, kterej mezitím zabrala Mae.

„Tak tě vítám zpátky,“ ťukne si se mnou a položí půllitr na keramickéj podtácek. Ozve se ono nezaměnitelný cinknutí, který smrdí prvorepublikovou putykou nebo hipsterským pajzlem. Nádhernej zvuk. Docela si dovedu představit, že sem chodím jen kvůli tomuhle.

Čistě pro radost krýglem hrknu taky.

„Neřek bych, že mám co oslavovat.“

„To protože jsi věčně špatně naložený, víš? Pořád ve všem vidíš jen problémy, tvé sklenice jsou poloprázdné a tak.“

„Dík za diagnózu, tyhle psychobláboly tě naučili v kurzu prodávání předraženejch hrnců penzistům?“

Smíchy se trochu poprská.

Potom se mezi náma rozjede ticho. Takový to docela pohodlný, kdy ani jeden nemáme potřebu mlít sračky. Velice vzácnej jev. Obvykle mají lidi tendence pořád něco říkat a...

„Takže,“ začne Mae pracovat na tom, aby taky spadla do škatulky „obvyklé“. „V tašce, co jsme nechali v kostele, je žrá-

dlo pro Lžičku a nějaké její věci, misky a tak. Taky je tam tvoje oblečení, ze kterého se mi skoro povedlo vyprat krvavé skvrny. Košile byla celá potrhaná, ta se zachránit nedala, ale máš tam taky svůj kabát, ve kterém zůstaly i nějaké peníze.“ Chvilí čeká, jestli ji nesmetu podezřením, nebo rovnou obviněním z krádeže, ale upřímně je mi u prdele, jestli si z tama něco vzala. I tak mi na můj vkus prokazuje až moc laskavostí. „Kočičí záchod můžu donést někdy jindy, nebo si pro něj zajdeš, až budeš mít volno,“ zastříhá ušima. „Jak ses vlastně...“

Napiju se piva, protože tuším, že na tohle vyprávění se potřebuju trochu posilnit.

„Jak jsem se dostal do kostela?“

„Jo, víš, ze všech míst v Odpočinku je tohle to poslední, kde bych tě čekala.“

„A já mám přitom knížky strašně rád a při každým úplňku obětuju Satanovi pannu a pak pořádám orgie.“

Z jejího pohledu bych řek, že si nejní jistá, co z proneseného jsou jenom kecy. Což je zajímavý, ale nevdá mi to. Teď, když mám pod palcem kostel, by se nějaký orgie fakt konat mohly.

Chvilku ji ještě dusím, ale nakonec na ni naložím svůj vodkovej příběh.

Dopiju během něj pivo, zatímco ona se toho svýho ani nedotkne, protože bublá smíchem. Už zase.

Barmanka mi donese novej půllitr dřív, než si o něj mávnu. Při předávce se na mě velice mile usměje a odporoučí se zpátky. Drží si při tom všechnu tu svou eleganci a efektivitu. Fakt se mi tu začíná líbit.

„Dobrá, co?“ dodá Mae a kouká jí na zadek.

Co jí na to chcete říct?

O další pivo později mě otupí pocit, že se mi nic blbýho dneska už nestane, v klidu se tu dokrojím a potom půjdu spát.

Načež Mae samozřejmě začne mluvit o Milanovi.

Celá ta naše minulost najednou vstane z hrobu. Dokud jsem ležel ve špitále a byl na sračky, nějak jsem v sobě Milana potlačoval. Dokonce mě nerozhodilo ani to, že jsem se oblíkl do jeho hader – tehdy jsem asi byl v moc velkém abstáku. Ale teď, když mám přímo před sebou jeho sestru, která se po něm bude pítit...

Sevře se mi pajšl.

Záda mi obleje studenej pot.

Ze všech sil se snažím vypadat neutrálně, ale nejspíš absolutně selhávám.

A tak se raději pořádně napiju.

„Žízeň, co?“ okomentuje můj výkon Mae.

Kurva.

Jsem moc velkej zbabělec na to, abych se jí svěřil, že jsem Milana pomáhal kuchnout kartáčkem na zuby. Napište si to do seznamu vět, u kterech jste nikdy nečekali, že je řeknete. A holce v hloubi duše musí bejt naprosto jasný, že po takový době je buď mrtvej, nebo utek z Odpočinku – a pravděpodobná je spíš první možnost.

Stejně se mě ale zeptá, jestli bych se po něm jako nepodíval. Naštěstí už jsem trochu v náladě, protože krom piva jsem dneska skoro nic nejed, takže dokážu zakrejt paniku. A taky takový to zhnusení ze sebe samotnýho, protože teď už vím, že se Mae nikdy nedozví celou pravdu. Vlastně je mi jí líto.

Jako odpověď si objednáám panáka whisky.

Seru na to.

Mae chvíli sleduje, jak se mi klepou ruce. Nakonec ho ale do sebe zalomím. Na světě nejni nic lepšího než pivo s whisky – přesně v tomhle pořadí: nejdřív si celou hubu rozhořčíte

dvanáctkou a pak se zalejete tvrdým, kterej najednou chutná skoro sladce. Zkuste to!

Svůj vítězoslavný výdech zarámuju kývnutím a slovy: „Detaily zítra, dneska už toho mám na posrání, všude samá práce a hnus.“

Nesuďte mě, odsoudím se sám.

Má radost, ale zároveň si moc dobře uvědomuje, že udělala první krok k smíření se s realitou. A já budu ten, kdo ji před ní postaví.

Zamávám na barmanku, ať přinese dalšího panáka a tentokrát i pro Mae.

Probudí mě dloubnutí, který jde ruku v ruce se slovy „promiňte, otče“. A já jsem si docela jistě, že v Odpočinku nejsem ničím fotr.

Oči rozlepím do světa plného bolehlavů: ležím na nějakém gauči v místnosti s dřevěným nábytkem, hromadou habrů po stolech, lampičkama, profesionální nasvětlovací technikou, šátkama, zeleným plátnem, hrnkama... a s obézní babiznou, která se mě rozhodla vzbudit.

„Co...“

„Je čas!“ řekne a nadme se při tom.

Čas na co?

Hraju pochopení a velice opatrně se posadím. Rozlámá nej jsem jen přiměřeně, nebejt rozburácený hlavy, řek bych, že žiju. Potom sáhnu do kalhot pro telefon, probudím displej a zjistím, že je neděle ráno.

Od data odlepím oči k nastrojený mrtvole, vrátím se zpátky k informaci, že je neděle, a konečně mi to sepne.

A kurva.

„Jo,“ řeknu se vši sebejistotou, který jsem momentálně schopnej. „Hned tam budu.“

Babka se tváří, jako že můj stav ani náhodou neschvaluje. Z jejího ksichtu na mě leze akorát nervozita, tak ji pošlu do prdele. Ne úplně těmahle slovy, když už jsem tu ten duchovní.

Jakmile odejde, vstanu, promasíruju si spánky a zkusím se trochu sebrat. Místnost, ve který jsem chrápal, se evidentně nachází někde v knihovně, jen jsem na ni doteď nenarazil.

Vyjdu ven a skutečně se octnu mezi knížkama – u dveří je napsáno INSTAMÍSTNOST. Ať už to znamená cokoliv.

Hned vedle jsou futra od hajzlu, tak se rozhodnu nejít na mši s plným močákem. S prázdným měchýřem na mě padne trochu paniky, skoro jako by mi ten předešlej pocit tísně pomáhal nemyslet na zcela zjevný komplikace. Najednou mi dojde, že mám naklusat před hromadu lidí a snažit se zajistit jim něco jako vykoupení.

A řek bych, že za tohle jsem kurevsky málo placenej.

Projdu knihovnou a z police náhodně vytáhnu jeden svazek. Nezajímá mě, co je zač, prostě budu improvizovat.

Vylezu po schodech do kostela, kde je všehovšudy pět lidí, což mě překvapivě ani trochu neuklidní – asi bych byl nervózní, i kdyby tu seděl jenom jeden. Všichni čuměj do displeje svýho telefonu a čekaj, až na ně začnu dštít boží dopuštění. Všimnou si mě ale docela rychle a okamžitě na mě tu svou elektroniku namířej. Takže je mi jasný, že ať se tu stane cokoliv, bude z toho dost veřejnej průser.

Výborně.

Usměju se a vylezu k oltáři, na kterým stojí nějakej kalich. Vezmu ho a projdu mezi lavicema, abych do něj nabral trochu vody z kropenky u vchodu. Vrátím se zpátky, položím ho na svý místo, nadechnu se... a v ruce držím Palahniukův *Klub rváčů*.

Jinejma slovy důkaz, že Bůh neexistuje.

Vytáhnu cigára, položím krabičku na oltář vedle kalichu a rovnou si v puse oplodním jeden válec. To už se z lavic ozývá velice nesouhlasný vzdychání. Asi aby mi neušlo, že sem choděj teatrální krávy a čuráci.

V klidu si potáhnu. Tohle zkrátka nemůže dopadnout dobře, tak co bych se s tím sral. V hlavě mi sice tepe kocovina, jenže kdy naposledy jste si zapálili v kostele a následně jste popel odklepali do kalichu (asi) na mešní víno naplněnýho (asi) svěcenou vodou?

Myslel jsem si to.

Potáhnu ještě jednou a pak v záplavě vydechovaného kouře začnu kamuflovat skutečnost, že jsem na žádný bohoslužbě v životě nebyl.

Pro začátek řeknu „modleme se“, otevřu knížku na první kapitole a svěřím své ovce do rukou sympatického zosobnění schizofrenie s protisystémovými pindama, vysokou inteligencí a láskou k narušeným lidem. V kterých jiných rukách by se mohli cejtít bezpečněji než v těch Tylera Durdena?

Nejdřív jim čtu o Tylerově myšlence, že první krok k věčným životu je smrt. Popisuju jim, jak mám v hubě vraženou hlaveň pistole a jak je Tyler strašně populární.

První dva lidi, asi pár, se zvednou a dají se na odchod, když do kalichu odhodím vajgl – do okolního ticha labužnický zasýčí. Pro velký úspěch si v puse rovnou rozjedou další cigáro.

Babka, co mě probudila, neunesla pasáž o tom, že na vrcholu nejvyšší budovy si člověk přijde jako vopička vystřelená do vesmíru. Asi je to zasraná kreacionistka.

Přisahám, že kdyby mohla praštit dveřma, udělala by to.

Zbudou dva mladý, taky pár. Furt se na mě koukají skrz displeje svých telefonů a přikyvují. Souhlasejí, když Tyler říká, že tohle je teď náš svět a ty starodávný lidi jsou mrtvý. V ksichtech mají otázky, když se ptá: „Kde by byl Ježíš, kdyby někdo nepsal evangelia?“ A nakonec vytrvale poslouchají první tři kapitoly.

Můj přednes stojí za hovno, ale Tyler tvrdí, že v oboru bezchybnosti se dá čekat leda tak výkon o délce chvílky. Když dočtu a hodím do kalichu poslední vyhaslejí vajgl, co možná nejhlasitěji zaklapnu knížku. Je dost útlá, takže do okolí nevrhne zrovna efektní prásknutí, jaký bych si představoval.

Do ticha řeknu „amen“.